

Pranašo Džozefo Smito kankinystė

Pranašo ir Bažnyčios priešininkai

Iki 1844 m. liepos žmonių priešškumas Bažnyčiai labai sustiprėjo. Kai kurie Ilinojaus valstijos gyventojai tarėsi dėl šventųjų išvaymo iš valstijos, o kiti rengė sąmokslus norėdami nužudyti Pranašą. Kai kurie prieš Pranašą ir Bažnyčią nusiteikę suokalbininkai buvo atsimetę buvusieji Bažnyčios nariai. 1844 m. birželio 7 d. Viljamas Lo, anksčiau tarnavęs antruoju patarėju Pirmojoje Prezidentūroje, drauge su kitais atsimetėliais išleido pirmąjį laikraščio *Nauvoos Expositor* numerį. Norėdami sukurstyti visuomenę prieš Pranašą bei Bažnyčią tie vyrai naudojo šiuo laikraščiu ir šmeižė Džozefą Smitą bei kitus Bažnyčios vadovus. Džozefas Smitas, tuometinis Navū miesto meras, ir dauguma Navū miesto tarybos narių pripažino, kad dėl šio [vaidus] kurstančio laikraščio kils miestą niokojančios riaušės. Jie pripažino laikraštį pažeidus viešąją tvarką ir nutarė, kad *Nauvoos Expositor* spaustuvė turi būti sunaikinta.

Džozefas ir Hairumas melagingai apkaltinami

„Dėl miesto mero ir tarybos [sprendimo sunaikinti laikraštį *Nauvoos Expositor* ir jo spausdinimo mašiną] Ilinojaus valstijos valdžia pranašą, jo brolių Hairumą ir kitus Navū miesto vadovus nepagrįstai apkaltino maištu. Ilinojaus valstijos gubernatorius Tomas Fordas nurodė tiems vyrams atvykti į Karteidžo apygardos teismą, Ilinojaus valstijoje, ir pažadėjo jiems apsaugą. Džozefas žinojo, kad, jei nuvyks į Karteidžą, jo gyvenimui atsidurs dideliame pavojuje dėl jam grasinusių nedorėlių gaujų.

Manydami, kad nedorėlių gaujas domina tik jie, Džozefas ir Hairumas nusprendė išvykti į vakarus, kad išgelbėtų savo gyvybes. Birželio 23 d. jie persikėlė per Misisipės upę. Bet vėliau tą dieną broliai iš Navū surado pranašą ir pasakė, kad, jeigu jis nepasiduos Karteidžo valdžiai, miestą užims kariuomenė. Pranašas sutiko pasiduoti, tikėdamasis taip nuraminti valdžios pareigūnus ir nedorėlių gaujas. Birželio 24 d. Džozefas ir Hairumas Smitai atsiveikino su savo šeimomis ir kartu su kitais Navū miesto pareigūnais išvyko į Karteidžą, kad kitą dieną savanoriškai pasiduotų apygardos pareigūnams Karteidže. Po to, kai broliai dėl pradinio kaltinimo buvo paleisti už užstatą, jie buvo melagingai apkaltinti Ilinojaus valstijos išdavyste, suimti ir įkalinti Karteidžo kalėjime laukti teismo. Prie jų savanoriškai prisidėjo vyresnieji Džonas Teiloras ir Vilardas Ričardas, vieninteliai Dvylikos nariai, kurie tada nebuvo misijose“ (*Bažnyčios Prezidentų mokymai. Džozefas Smitas* [2010], 507–08).

Kankinystė Karteidžo kalėjime

1844 m. birželio 27 d. Džozefą Smitą lankęs žmogus davė jam revolverį. Užpuolikas stengiantis patekti į kambarį, kuriame buvo laikomi Pranašas ir kiti vyrai, Hairumas, gindamas kitus, esančius kambaryje, buvo mirtinai sužeistas. Džozefas prišoko prie durų ir įsikibęs į durų staktą keletą kartų iššovė į koridorių. Iš šešių šovinių buvo iššauti tik trys ir sužeista keletas užpuolikų. Tuomet užpuolikai pro pusiau uždarytas duris grūdo savo ginklus, o Džonas Teiloras stengėsi atremti jų ginklus savo lazda.

Konfliktui suintensyvėjus, Džonas Teiloras bandė iš kambario ištrukti pro langą. Jam stengiantis iššokti pro langą, kažkas iš tarpdurio šovė jam į šlaunį, o iš lauko pusės į jį taip pat kažkas šovė. Nukritęs ant grindų, jis stengėsi paljsti po lova, esančia prie lango ir buvo sunkiai sužeistas dar trimis šūviais. Tuo tarpu Vilardas Ričardas savo lazda stengėsi numušti pro tarpdurį besiveržiančiųjų ginklus.

Tuomet Džozefas Smitas nusprendė sprukti pro tą patį langą. Vilardui Ričardui stengiantis atremti prie durų esančius užpuolikus, Pranašas šoko atviro lango link. Tuo metu į jį buvo šauta ir iš kalėjimo vidaus, ir iš išorės. Krisdamas pro langą jis sušuko: „O Viešpatie, mano Dieve!“ Kalėjimo viduje buvę užpuolikai išskubėjo į lauką norėdami įsitikinti, kad Džozefas negyvas. Nors tą dieną niekas iš Bažnyčios narių nekeliavo į Karteidžą, vis dėlto kažkas sušuko: „Ateina mormonai“, ir visi užpuolikai pabėgo.

Pagiriamosios kalbos apie Pranašą Džozefą Smitą

Vyresnysis Dalinas H. Ouskas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo sakė:

„Geriausiai Džozefą Smitą pažinoję ir su juo tvirtai stovėję Bažnyčiai vadovaujantys vyrai jį mylėjo ir palaikė kaip pranašą. Jo brolis Hairumas pasirinko mirti drauge su juo. Su juo nužudymo dieną buvęs Džonas Teiloras pasakė: „Aš liudiju priešais Dievą, angelus ir žmones, kad Džozefas buvo geras, garbingas ir doras žmogus [...] ir kad tiek jo asmeninis, tiek viešas gyvenimas buvo tikrai nepriekaištingas ir kad jis gyveno bei mirė kaip Dievo žmogus“ (*The Gospel Kingdom* [1987], 355; taip pat žr. DS 135:3). Brigamas Jangas pareiškė: „Nemanau, kad žemėje gyvena žmogus, pažinojęs Džozefą Smitą geriau, nei aš jį pažinojau; ir aš galiu drąsiai teigti, kad, išskyrus Jėzų Kristų, šioje žemėje negyveno ir negyvena už jį geresnis žmogus“ [*Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe (1954), 459]“ (“Joseph, the Man and the Prophet,” *Ensign*, May 1996, 73).

